

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে শ্ৰীমত অনুসৰি সকলোকে সুখ দিব লাগে, তোমালোকে শ্ৰেষ্ঠ হৈ আনকো শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ মত পোৱা"

প্ৰশ্ন: দয়াশীল সন্তানসকলৰ অন্তৰত কোনটো লহৰ উঠে? তেওঁলোকে কি কৰা উচিত?

উত্তৰ: যিসকল দয়াশীল সন্তান তেওঁলোকৰ অন্তৰে বিচাৰে – আমি গাঁৱে গাঁৱে গৈ ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰোঁ। আজিকালি বেচেৰাহঁত বহুত দুখী, তেওঁলোকক গৈ সুখবৰ শুনাওঁ যে বিশ্বত পবিত্ৰতা, সুখ আৰু শান্তিৰ দৈৱী স্বৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে, এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ, যথায়থ সেই সময়ত পিতাও আছিল, এতিয়াও পিতাৰ আগমন হৈছে।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকল ইয়াত বহি আছা গতিকে এইটো নিশ্চয় বুজি পোৱা যে আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান। নিশ্চয় নিজক আত্মা বুলিয়ে ভাবিব। শৰীৰ আছে সেইবাবেতো শৰীৰৰ দ্বাৰা আত্মাই শুনে। পিতাই এই শৰীৰ লোণত লৈছে, সেইবাবে শুনায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা – আমি হৈছোঁ ঈশ্বৰীয় সন্তান বা সম্প্ৰদায় পুনৰ আমি দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ'মগৈ। স্বৰ্গৰ মালিক হয়েই দেৱতাসকল। আমি পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বৰ দৰে দৈৱী স্বৰাজ্যৰ স্থাপনা কৰি আছোঁ। পুনৰ আমি দেৱতা হ'মগৈ। এই সময়ত গোটেই সৃষ্টি বিশেষকৈ ভাৰত আৰু সাধাৰণভাৱে জগতৰ বাকীবোৰ, সকলো মনুষ্য মাত্ৰেই এজনে আনজনক দুখহে দিয়ে। তেওঁলোকে এইটোও নাজানে যে সুখধামো থাকে। পৰমপিতা পৰমাত্মাহে আহি সকলোকে সুখী আৰু শান্ত কৰি তোলে। ইয়াততো ঘৰে ঘৰে এজনে আনজনক দুখই দিয়ে। গোটেই বিশ্বত দুখই দুখ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা – পিতাই আমাক 21 জন্মৰ বাবে সৰ্বদা সুখী কৰি তোলে। কেতিয়াৰ পৰা দুখ আৰম্ভ হ'ল আকৌ কেতিয়া পূৰ্ণ হয়, এই বিষয়ে আন কাৰো বুদ্ধিত চিন্তন নচলিব। তোমালোকৰহে এইটো বুদ্ধিত আছে যে আমি যথায়থ ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ আছিলোঁ, এনেয়েতো গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য মাত্ৰেই ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ হয়। প্ৰত্যেকে তেওঁক ফাদাৰ (পিতা) বুলি কৈ মাতে। এতিয়া সন্তানসকলে জানে – শিৱবাবাই আমাক শ্ৰীমত দি আছে। শ্ৰীমত প্ৰসিদ্ধ হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱানৰ উচ্চতকৈও উচ্চ মত। গায়নো কৰা হয় – তেওঁৰ গতি-মতি অনন্য। শিৱবাবাৰ শ্ৰীমতে আমাক কিহৰপৰা কি কৰি তোলে! স্বৰ্গৰ মালিক। বাকী যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে তেওঁলোকেতো নৰকৰ মালিকহে কৰি তোলে। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছা। এইটোতো নিশ্চয় আছে নহয় জানো। নিশ্চয়বুদ্ধিৰসকলহে ইয়ালৈ আহে আৰু বুজে যে বাবাই আমাক পুনৰাই সুখধামৰ মালিক কৰি তোলে। আমিহেই 100 শতাংশ পবিত্ৰ গৃহস্থ মাৰ্গৰ আছিলোঁ। এইটো স্মৃতি উদয় হৈছে। 84 জন্মৰো হিচাপ আছে নহয় জানো। কোনে কোনে কিমান জন্ম লয়। যিবোৰ ধৰ্ম পাচত আহে, তেওঁলোকৰ জন্মও কম হয়।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া এইটো নিশ্চয় ৰাখিব লাগে, আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হওঁ। আমি সকলোকে শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিবলৈ শ্ৰেষ্ঠ মত পাওঁ। আমাৰ সেইজন বাবাহেই আমাক ৰাজযোগ শিকায়। মনুষ্যই ভাবে যে বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভগৱানক পোৱাৰ ৰাস্তা আৰু ভগৱানে কয় – ইয়াৰ দ্বাৰা কোনেও মোক লগ নাপায়। ময়েই আহোঁ, সেইবাবেতো মোৰ জয়ন্তীও উদযাপন কৰে, কিন্তু কেতিয়া আৰু কাৰ শৰীৰত আহোঁ, এইটো তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সকলোকে সুখ দিব লাগে। জগতত সকলোৱে এজনে আনজনক দুখ দিয়ে। তেওঁলোকে এইটো বুজি নাপায় যে বিকাৰত যোৱাতো দুখ দিয়া হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা – বিকাৰত যোৱাতো হৈছে মহান দুখ। কুমাৰী যি পবিত্ৰ আছিল তেওঁলোকক অপৱিত্ৰ কৰি তোলে। নৰকবাসী হ'বলৈ কিমান চেৰিমণি (আচাৰ-অনুষ্ঠান) কৰে। ইয়াততো এনেকুৱা কোনো হলস্থূলৰ কথাই নাই। তোমালোক বৰ শান্তিত বহি আছা। সকলোৱে আনন্দিত হয়, গোটেই বিশ্বক সদায় আনন্দিত কৰি তোলে। তোমালোকৰ মান 'শিৱ শক্তি'ৰ ৰূপত আছে। তোমালোকৰ তুলনাত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰতো একোৱেই মান নাই। 'শিৱ শক্তি'সকলৰে নাম প্ৰসিদ্ধ হয় কিয়নো যিদৰে পিতাই ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিছে, সকলোকে পবিত্ৰ কৰি সদাকালৰ বাবে সুখী কৰিছে, সেইদৰে তোমালোকো পিতাৰ সহায়কাৰী হৈছা, সেইবাবে তোমালোক শক্তিসকলৰ; ভাৰত মাতাসকলৰ মহিমা আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো ৰজা-ৰাণী আৰু প্ৰজা সকলোৱে স্বৰ্গবাসী হয়। সেইটো জানো ডাঙৰ কথা! যিদৰে তেওঁলোক স্বৰ্গবাসী সেইদৰে ইয়াৰ ৰজা-ৰাণী সকলোৱে নৰকবাসী। এনেকুৱা নৰকবাসীসকলক তোমালোকে স্বৰ্গবাসী কৰি তোলা। মনুষ্যহেই একোৱেই নাজানে। একেবাৰে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ। কি কি কৰি থাকে। কিমান যুদ্ধ আদি হয়। প্ৰতিটো কথাতে দুখীয়ে হয়। সত্যযুগত সকলো কথাতে সুখেই সুখ।

এতিয়া সকলোকে সুখ দিয়াৰ বাবেহে বাবাই শ্ৰেষ্ঠ মত দিয়ে। গায়নো কৰে – শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ (ভগৱানে যি শুনায় সেয়াই শ্ৰীমত)। শ্ৰীমত মনুষ্য বাচ নহয় (মনুষ্যই নুশুনায়)। সত্যযুগত দেৱতাসকলক মত দিয়াৰ দৰকাৰেই নাই। ইয়াত তোমালোকে শ্ৰীমত পোৱা। পিতাৰ লগতে তোমালোককো ‘শিৱশক্তি’ বুলি গায়ন কৰা হয়। এতিয়া পুনৰ সেই পাৰ্ট (ভূমিকা) প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) চলি আছে। এতিয়া পিতাই কয় – তোমালোক সন্তানসকলে মন, বাণী, কৰ্মেৰে সকলোকে সুখ দিব লাগে। সকলোকে সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। এয়াই হৈছে তোমালোকৰ ধান্দা (কাম)। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে পুৰুষসকলে ধান্দাও (পেছাগত কাম-কাজো) কৰিবলগীয়া হয়। এনেকৈ কয় – সন্ধিয়া সময়ত দেৱতাসকল পৰিক্ৰমা কৰিবলৈ ওলায়, এতিয়া দেৱতাসকল ইয়ালৈ ক’ৰপৰা আহিল। কিন্তু এই সময়খিনিক শুদ্ধ বুলি কয়। এইখিনি সময়ত সকলোৱে আজৰিও পায়। তোমালোক সন্তানসকলে চলোঁতে-ফুৰোঁতে, উঠোঁতে-বহোঁতে স্মৰণ কৰিব লাগে। বঢ়, কোনো দেহধাৰীৰ চাকৰি আদি কৰিব নালাগে। পিতাৰতো গায়ন আছে যে দ্ৰৌপদীৰ ভৰি পিটিকি দিলে। ইয়াৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। স্থূল ৰূপত ভৰি পিটিকি দিয়াৰ কথা নহয়। বাবাৰ ওচৰলৈ বৃদ্ধা আদি বহুত আহে, এইটো জানে যে ভক্তি কৰি কৰি ভাগৰি পৰিছে। আধাকল্প বহুত হাবাথুৰি খাইছে নহয় জানো। সেইকাৰণে এই ‘ভৰি পিটিকি দিয়া’ শব্দকেইটি ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। এতিয়া কৃষ্ণই কেনেকৈ ভৰি পিটিকি দিব। শোভা পাবনে? তোমালোকে কৃষ্ণক ভৰি পিটিকিবলৈ দিবানে? কৃষ্ণক দেখাৰ লগে লগে সকলোৱে আগুৰি ধৰিব। তেওঁৰতো বহুত চমৎকাৰ থাকে। কৃষ্ণৰ বাহিৰে অন্য কোনো কথা বুদ্ধিত নবহেই। তেৱেঁই সকলোতকৈ তেজোময় (তেজৰ দৰে উজ্জ্বল; দীপ্তিমান)। শিশু কৃষ্ণই আকৌ মূৰুলী বজালে, একেবাৰে সামঞ্জস্যহীন কথা। ইয়াত তোমালোক শিৱবাবাৰ লগত কেনেকৈ মিলিত হ’বা? তোমালোক সন্তানসকলক ক’বলগীয়া হয়, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা তাৰপাচত তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিবা। তোমালোক সন্তানসকলৰতো আন্তৰিক আনন্দ থকা উচিত – আমাক শিৱবাবাই 21 জন্মৰ কাৰণে সুখী কৰি তোলে। এনেকুৱা পিতাৰ পিচততো একেবাৰে কুৰ্বান (উৎসৰ্গিত) হৈ যোৱা উচিত। কোনোবা সু-সন্তান হ’লে তেতিয়া পিতা কুৰ্বান হৈ যায়। পিতাৰ সকলো কামনা পূৰ্ণ কৰে। কোনোবাতো এনেকুৱা সন্তান থাকে যিয়ে পিতাক হত্যাও কৰি দিয়ে। ইয়াততো তোমালোক ম’ষ্ট বিলাভেড (অতি মৰমিয়াল) হ’ব লাগে। কাকোৱে দুখ দিব নালাগে। যিসকল দয়াশীল সন্তান আছে তেওঁলোকৰ অন্তৰে বিচাৰে – আমি গাঁৱে গাঁৱে গৈ ছাৰ্ভিচ কৰোঁ। আজিকালি বেচেৰাহঁত বহুত দুখী। তেওঁলোকক গৈ সু-খবৰ শুনাওঁ যে বিশ্বত পবিত্ৰতাৰ, সুখ, শান্তিৰ দৈৱী স্বৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে, এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। যথায়থ সেই সময়ত পিতাও আছিল। এতিয়াও পিতা আহিছে। তোমালোকে জানা – বাবাই আমাক পুৰুষোত্তম কৰি আছে। এয়া হয়েই পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা – আমি পুৰুষোত্তম কেনেকৈ হওঁ। তোমালোকক সোধে – তোমালোকৰ উদ্দেশ্য কি? তেতিয়া ক’বা, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। দেৱতাসকলতো প্ৰসিদ্ধ হয়। পিতাই কয় – যিসকল দেৱতাসকলৰ ভক্ত হয় তেওঁলোকক বুজোৱা। ভক্তিও পোন প্ৰথমে তোমালোকেই কৰিছিল। প্ৰথমতে শিৱৰ তাৰ পাচত দেৱতাসকলৰ। গতিকে পোন প্ৰথমে শিৱবাবাৰ ভক্তসকলক বুজাব লাগে। তেওঁলোকক কোৱা – শিৱবাবাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা। শিৱৰ পূজা কৰে কিন্তু বুদ্ধিত জানো এইটো উদয় হয় যে তেওঁ পতিত-পাৱন পিতা হয়। ভক্তি মাৰ্গত চোৱা কিমান হাবাথুৰি থায়। শিৱলিংগতো ঘৰতো ৰাখিব পাৰে। তেওঁৰ পূজা কৰিব পাৰে তেন্তে আকৌ অমৰনাথ, বদীনাথ আদিৰ ফালে যোৱাৰ কি দৰকাৰ। কিন্তু ভক্তি মাৰ্গত মনুষ্যই হাবাথুৰি নিশ্চয় খাব লাগে। তোমালোকক তাৰপৰা মুক্ত কৰোঁ। তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি, শিৱৰ সন্তান। তোমালোকে পিতাৰ পৰা শক্তি আহৰণ কৰা। সেয়াও স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে পাবা। বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। পতিত-পাৱনতো পিতা হয় নহয় জানো। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে তোমালোক বিকৰ্মজিৎ পবিত্ৰ হোৱা। সকলোকে এইটো ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। তোমালোক এতিয়া ৰামৰ হৈছা। ৰামৰাজ্যত হৈছে সুখ, ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখ। ভাৰততেই সকলোৰে চিত্ৰ আছে, যিসকলৰ ইমান পূজা কৰা হয়। অনেক মন্দিৰ আছে। কোনোবা হনুমানৰ পূজাৰী, কোনোবা আন কাৰোবাৰ! ইয়াকে কোৱা হয় ব্লাইণ্ডফেথ (অন্ধবিশ্বাস)। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমিও ব্লাইণ্ড (অন্ধ) আছিলোঁ। এৰোঁ (ব্ৰহ্মাযো) নাজানিছিল – ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ কোন, কি হয়? যিসকল পূজা আছিল তেওঁলোকেই আকৌ পূজাৰী হ’ল। সত্যযুগত হৈছে পূজা, ইয়াত হৈছে পূজাৰী। পিতাই কিমান ভালকৈ বুজায়। তোমালোকে জানা যে পূজা হয়েই সত্যযুগত। ইয়াত হৈছে পূজাৰী সেয়েহে পূজাই কৰি থাকে। তোমালোক হৈছা শিৱশক্তি। এতিয়া তোমালোক পূজাৰীও নোহোৱা, পূজ্যও নোহোৱা। পিতাক পাহৰি নাযাবা। এয়া সাধাৰণ শৰীৰ নহয় জানো। ইয়াত উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান আহে। তোমালোকে পিতাক নিজৰ ওচৰলৈ নিমন্ত্ৰণ দিয়া নহয় জানো। বাবা আহক, আমি বহুত পতিত হৈ গ’লোঁ। পুৰণি পতিত সৃষ্টিত, পতিত শৰীৰত আহি আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলক। সন্তানে নিমন্ত্ৰণ দিয়ে। ইয়াততো কোনো পাৱন নায়েই। নিশ্চয় সকলো পতিতক পাৱন কৰি লৈ যাব নহয়নে। তেন্তে সকলোৱে শৰীৰ ত্যাগ কৰিব নালাগিব জানো। মনুষ্যই শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে তেতিয়া কিমান হয় হয় কৰে। তোমালোক আনন্দেৰে যোৱা। এতিয়া তোমালোক আত্মাই ৰেচ কৰা (দৌৰ লগোৱা) – দেখা যাওঁক কোনে শিৱবাবাক বেছিকৈ স্মৰণ কৰে। শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকোঁতে থাকোঁতেই শৰীৰ ত্যাগ কৰিব পাৰিলেতো সেয়া পৰম সৌভাগ্যৰ কথা। নাৱেই পাৰ হ’ল। সকলোকে পিতাই কয় – এনেদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা। কোনোবা কোনোবা সন্ত্যাসীও

এনেকুৱা থাকে। ব্ৰহ্মত লীন হ'বলৈ অভ্যাস কৰে। অন্তিমত আকৌ এনেকৈ বহি বহি দেহ ত্যাগ কৰি দিয়ে। নিশ্চয় হৈ যায়।

সুখৰ দিন পুনৰ আহিব। তাৰ বাবেই তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা যে বাবা আমি আপোনাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। আপোনাক স্মৰণ কৰোঁতে কৰোঁতে যেতিয়া আমি আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাম তেতিয়া আপুনি আমাক লগত লৈ যাব। আগতে যেতিয়া 'কাশী কলবট থাইছিল' (কাশীত গৈ আত্মঘাতী হৈছিল) তেতিয়া সেয়া বহুত প্ৰেমেৰে কৰিছিল, বচ মই মুক্ত হৈ যাওঁ - এনেকৈ ভাবিছিল। এতিয়া তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি শান্তিধামলৈ গুচি যোৱা। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা গতিকে সেই স্মৃতিৰ বলেৰে পাপ খণ্ডন হয়, তেওঁলোকে ভাবে - আমাৰ আকৌ পানীৰে পাপ খণ্ডন হৈ যাব। মুক্তি পাই যাম। এতিয়া পিতাই বুজায় - সেয়া কোনো যোগবল নহয়। পাপৰ শাস্তি ভোগ কৰি কৰি পুনৰ গৈ জন্ম লয়, নতুনকৈ পুনৰ পাপৰ হিচাপ আৰম্ভ হয়। কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ গতি পিতাই বহি বুজায়। ৰামৰাজ্যত কৰ্ম অকৰ্ম হয়, ৰাৱণ ৰাজ্যত কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ যায়। তাত কোনো বিকাৰ আদি নাথাকে।

মৰমৰ ফুল স্বৰূপ সন্তানসকলে জানে পিতাই আমাক সকলো যুক্তি, সকলো ৰহস্য বুজায়। মুখ্য কথা এয়াই যে পিতাক স্মৰণ কৰা। পতিত-পাৱন পিতা তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে, কিমান বিনয়ী। কোনো অহংকাৰ নাই, একেবাৰে সাধাৰণভাৱে চলি থাকে। বাপদাদা দুয়োজনেই সন্তানসকলৰ ছাৰ্ভেণ্ট (সেৱক)। তোমালোকৰ দুজন ছাৰ্ভেণ্ট আছে - উচ্চতকৈও উচ্চ 'শিৱবাবা' তাৰ পিচত 'প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা'। তেওঁলোকে 'ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা' বুলি কৈ দিয়ে। অৰ্থ জানে জানো। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মাই কি কৰে, একোৱেই গম নাপায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সদায় এইটো নিশ্চয় থাকিব লাগে যে আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান, আমি শ্ৰেষ্ঠ মতত চলিব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। সকলোকে সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

(2) সুসন্তান হৈ পিতাৰ প্ৰতি কুৰ্বান (উৎসৰ্গিত) হৈ যাব লাগে, পিতাৰ সকলো কামনা পূৰ্ণ কৰিব লাগে। যিদৰে বাপদাদা বিনয়ী আৰু নিৰহংকাৰী সেইদৰে পিতাৰ সমান হ'ব লাগে।

বৰদান: কল্যাণকাৰী পিতা আৰু সময়ৰ প্ৰতিটো ছেকেণ্ডৰ পৰা মুনামা আদায় কৰোঁতা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ, নিচিন্ত হোৱা যিয়েই দৃশ্য চলি আছে সেয়া ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা, সাহস আৰু উল্লাসত থাকি নিজেও সমৰ্থ আত্মা হোৱা আৰু বিশ্বকো সমৰ্থ কৰি তোলা। নিজৰ ধুমুহাত অস্থিৰ নহ'বা, অচল হোৱা। যি সময় পাইছা, সান্নিধ্য পাইছা, অনেক প্ৰকাৰৰ খাজনা (সম্পত্তি) পাই আছা তাৰ দ্বাৰা সম্পত্তিশালী আৰু সামৰ্থ্যৱান হোৱা। গোটেই কল্পত এনেকুৱা দিন পুনৰ নাহে সেইবাবে নিজৰ সকলো চিন্তা পিতাক দি নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হৈ সদায় নিচিন্ত হৈ থাকা, কল্যাণকাৰী পিতা আৰু সময়ৰ প্ৰতিটো ছেকেণ্ডৰ পৰা মুনামা আদায় কৰা।

শ্লোগান: পিতাৰ সংগৰ ৰং লগোৱা তেতিয়া বেয়াবোৰ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!